

Arrest

nr. 92 064 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. JACOBS *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 24 juli 2012 tweede asielaanvraag in. Op 30 juli 2012 weigert de Dienst Vreemdelingenzaken die asielaanvraag in overweging te nemen, onder de bijlage 13^{quater}. Dat is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat de betrokkene op 29 juli 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 7 augustus 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 december 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 april 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 24 juli 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart

niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij geen nieuwe informatie heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vrouw nog elementen wil aanbrengen, dat de betrokkene weigert in te gaan op deze elementen, dat voor de vrouw van de betrokkene op 30 juli 2012 net als voor de betrokkene een beslissing tot weigering van inoverwegingname wordt genomen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert drie middelen aan die luiden als volgt:

“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dat dit niet gebeurd is in casu. In casu is dit niet gebeurd. Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker “geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”. Dat integendeel de vorige asielaanvraag van verzoeker werd beëindigd met beslissing van uw zetel dd. 09 april 2009. Dat verzoeker volgende zaken heeft ingeroepen daterend van na deze datum:

Inzake verklaring MEMORIAL

Dat naast andere documenten door verzoeker een attestatie wordt voorgelegd van MEMORIAL uit Nazran, opgemaakt na verklaringen van zijn schoonvader T. S, en na verificatie, verzoeker en zijn gezin in het verleden hulp hadden verstrekt aan illegale groepen, en dat in dit verband er nog een huiszoeking plaatsgevonden had bij haar schoonouders op 22 maart 2012 en waarbij zijn schoonvader naar het politiebureau werd gebracht en geslagen. Dat verder ook nog bijkomende zaken geconfirmeerd werden zoals daar zijn het feit van de moord op V. A, ook gekend als A. in 2005 in de regio Khasav-Yurt die dichte familie is van de echtgenote van verzoeker. Dat verder werd bevestigd dat zijn kameraad M. B. door de politie werd aangehouden en veroordeeld tot een lange gevangenisstraf. Dat besloten wordt door de mensenrechtenorganisatie MEMORIAAL uit Nazran dat een terugkeer van verzoeker en zijn gezin naar het land van herkomst catastrofaal zou zijn. Dat deze verklaring niet zomaar aan de kant kan worden geschoven. Dat verzoeker zich in dit verband beroept op de eigen argumentatie van het Commissariaat-Generaal voor vluchtelingen en staatlozen in andere zaken luidend als volgt: Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat Memorial zeer grondig te werk gaat bij hun rapportering en bovendien beschouwd wordt als één van de meest vooraanstaande, zo niet de belangrijkste, mensenrechtenorganisaties in de Noordelijke Kaukasus, die een zeer goede reputatie geniet. Gelet op deze informatie kunnen dergelijke blote beweringen als zou de informatie van Memorial fout zijn dan ook geenszins volstaan om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen. Op basis van eenzelfde informatie en argumentatie kan er niet volstaan worden met de blote bewering dat een attest van de Mensenrechtenorganisatie MEMORIAL geen officieel door de autoriteit opgesteld document vervangt, het een gesolliciteerd karakter heeft, en dat een dergelijk document reeds in het kader van de eerste asielaanvraag kon voorgelegd worden. Dat deze argumentatie onzinnig is in die zin dat gevraagd wordt een document voor te leggen van de overheid, terwijl het juist deze overheid is die verzoeker en zijn gezin vervolgt, en er toch niet kan gevraagd worden dat verzoeker en zijn gezin of hun familieleden in contact zouden treden om een bewijs van hun vervolging te bekomen. Dat in de mate dat beweerd wordt dat de verklaring aangevraagd is, dit correct is, doch dit niet betekent dat hier sprake is van een

onjuiste inhoud, aangezien door het Commissariaat terecht gewezen werd in andere zaken op de goede reputatie van de mensenrechtenorganisatie en het grondig onderzoek dat steeds gebeurt. Dat anders redeneren zou inhouden dat telkens het Commissariaat een verklaring opvraagt, deze niet kan aangewend worden omdat zij "gesolliciteerd" zou zijn en op aanvraag kan zijn geschreven. Dat verder dient vastgesteld dat in deze verklaring MEMORIAL sprake is van een huiszoeking van maart 2012 zodat onmogelijk dit document reeds eerder kon voorgelegd zijn in het kader van de eerdere asielaanvraag, aangezien deze reeds jaren was afgesloten.

Inzake documenten andere familieleden.

Dat verzoeker anderzijds tal van identiteitsdocumenten heeft voorgelegd van familie van diens echtgenote die problemen hebben gehad in hun land van herkomst en om deze reden zijn moeten vluchten. Dat door verzoeker werd aangekondigd dat er nog bijkomende documenten zouden voorgelegd worden. Dat midden in de verklaringen van de echtgenote van verzoeker en de uiteenzettingen die zij verschaftte eensklaps de persoon die de asielaanvraag behandelde, haar computer afsloot en stelde dat zij al genoeg had gepraat. Dat hierdoor verzoeker tal van documenten niet heeft kunnen voorleggen door de onmiddellijke afsluiting van zijn aanvraag net als deze van zijn vrouw. Dat bovendien niet werd geluisterd naar de argumenten van verzoeker terzake de toestand van de familieleden van zijn echtgenote, zo ondermeer haar neef A.T, en tevens A. T, die dezelfde problemen kenden als verzoeker en zijn gezin in het land van herkomst. Dat verzoeker een aantal documenten reeds heeft voorgelegd om de familieband aan te tonen met deze personen. Dat bovendien thans bijkomend ook de identiteitskaart op naam van de neef A. T. wordt voorgelegd, waaruit blijkt dat deze ondertussen de Franse nationaliteit bekwaam, en tevens de verblijfstitel van neef A. T. Dat tenslotte bijkomend ook de verblijfstitel wordt voorgelegd van M.T, die net als verzoeker uit Khasav-Yurt afkomstig is en om net dezelfde redenen als deze aangehaald door verzoeker in Frankrijk wél erkend is geworden als politiek vluchteling. Dat verzoeker verder kopie van het arrest van het Cour nationale du Droit D'Asile dd. 23.12.2010 voorlegt waaruit de erkenning van M. T, zus van de echtgenote van verzoeker, als politiek vluchteling blijkt. Dat dit arrest en dus erkenning als politiek vluchteling van de schoonzus van verzoeker op basis van dezelfde problemen als deze van verzoeker, dateert van na de eerste asielprocedure van verzoeker, en wel degelijk een nieuw element uitmaakt. Dat verzoeker de vraag heeft aan verwerende partij om het volledig dossier van M. T. op te vragen bij de Franse overheid, en meer in het bijzonder haar verklaringen, waaruit zal blijken dat zij dezelfde problemen als verzoeker heeft ondervonden en deze wel degelijk waarachtig zijn. Dat door dit document en dit dossier kan aangetoond worden dat de eerdere asielaanvraag van verzoeker ten onrechte is afgewezen geworden; Dat deze documenten wel degelijk een nieuw licht werpen op de zaak en als nieuwe elementen te zijn weerhouden. Dat verzoeker en zijn gezin bijgevolg onmogelijk nog kunnen terugkeren naar hun geboorteland aangezien zij onmiddellijk zullen gearresteerd worden. Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar kan oordelen dat er, wat verzoeker betreft, "geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.". Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 en 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat eigenlijk enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat de nieuwe naar voorgebrachte gegevens geen onderzoek ten gronde zouden verantwoorden. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig grondig onderzoek als er ernstige nieuwe elementen worden naar voorgebracht. Dit geldt des te meer gezien het feit dat verzoeker tal van bijkomende stukken voorlegt, dewelke dateren van na de afsluiting van de vorige asielaanvraag.

SCHENDING ART. 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL. De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Telkens er een asielaanvraag ingediend wordt, dient telkens ook geoordeeld te worden of al dan niet een beroep kan gedaan worden op de subsidiaire beschermingsstatus. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM). Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake

kan zijn in het geval van vluchtelingen van Ingoetsetië, om tot de toekenning over te gaan van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiaire bescherming zoekt is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Bijgevolg, zelfs indien de asielaanvraag niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwam verzoekster in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoeker te gaan afwijzen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad aangezien door verzoeker thans nooit in een uitgebreid interview haar argumentatie kan naar vorenbrengen.

SCHENDING ART. 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL. SCHENDING ART 3 iuncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM iuncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker betoogt dat het document van Memorial wel een nieuw element is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Daarnaast werpt hij op dat hem niet de tijd zou geboden zijn om alle documenten voor te leggen die hij wou aanbrengen. Bovendien meent hij dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus diende onderzocht te worden. Artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn omwille van de algemene situatie in Dagestan die niet onderzocht werd.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat

er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput.

In dit geval wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht. De tweede asielaanvraag wordt niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, zal worden onderworpen door Het CGVS.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze genomen werd. Immers, verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen bij zijn tweede asielaanvraag en het voorleggen van documenten die hij reeds voorlegde bij de vorige aanvraag, doch lijkt hierbij voorbij te gaan aan de motivering zoals blijkt uit de beslissing.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker het motief: *“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij geen nieuwe informatie heeft”* ongemoeid laat. Dit is een determinerend motief in die zin dat het de beslissing kan dragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat voormeld determinerend motief is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk is of in strijd met de ruime appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij.

Bovendien blijkt dat verzoeker geen attest van Memorial voorlegde, doch dat zijn echtgenote dit deed in haar tweede asielaanvraag. Ten aanzien van verzoekers echtgenote werd eveneens een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen op 30 juli 2012.

Verzoeker brengt geen elementen aan die de bevindingen van de Dienst Vreemdelingenzaken onderuit halen. De beweringen van verzoeker doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het document een gesolliciteerd karakter heeft en geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt. De eventuele goede reputatie van de organisatie in kwestie doet hier evenmin afbreuk aan. Daarnaast is het onwaarschijnlijk dat verzoeker niet de kans zou gekregen hebben om alle documenten die hij wou voorleggen aan te brengen. Verzoeker beperkt zich opnieuw tot het stellen van loutere beweringen.

Verzoeker betoogt dat hij reeds tal van documenten voorlegde om de familieband met bepaalde personen aan te tonen. In ieder geval kan geen rekening gehouden worden met de documenten die verzoeker niet voorlegde voor het nemen van de bestreden beslissing, daar de Raad slechts kan oordelen betreffende de wettigheid van de bestreden beslissing op het moment van het nemen van deze beslissing.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, blijkt dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de asielaanvraag van verzoeker reeds onderzocht heeft in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en derhalve tevens in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of

mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC